

ПЛУРАЛИСТИЧЕН СВЕТОГЛЕД ЛИ Е ПОСТЛИБЕРАЛИЗМЪТ? РЕФЛЕКСИИ ВЪРХУ РЕШЕНИЕТО НА КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД ПО ДЕФИНИРАНЕТО НА ПОЛА

Две неща правят тъжно впечатление от реакциите на (пост)либералния сектор върху решението на КС по конституционния статут на пола в България. Първо, неистовата възбуда и гняв, че идеологическите убеждения на ляволибералната общност (българска и международна) са поставени под въпрос – т.е. не са приети безрезервно и послушно – като закон Божи. Какво се случва с либерализма и либерализъм ли е това? Когато либерализмът се натурализираше като светоглед в Европа, по-важната част от неговото съдържание бе легитимирането на плурализма. Либералното вдъхновение идваше по линия на убеждението – „Не понасям възгледите ти, но бих дал живота си за да имаш правото да ги изразиш.“ Защото твоята свобода е предпоставка за моята. Днес всяка свобода, излизаща извън ортодоксията на това, което нарича себе си „либерална общност“ се разглежда от нея като заплаха, като простотия и безкултурие, като ретроградност, или – по любимия израз на наши общи познати – като „фашизъм“... Когато разговаряш с мене ще мълчиш. Не, това не е либерализъм. Това е пореден рунд на радикално левичарство, което не просто иска да промени света – то иска да го подмени изцяло. Нищо от досегашния свят не заслужава да оцелее.

Второто нещо, което удивлява в тази неистова гневливост на нашия либерал е пълното припокриване между съзнание за действителност и съзнание за ценностна – идеологическа принадлежност. Това, в което вярвам е единствено възможния и заслужаващ да съществува свят. Няма дистанция – нито от действителността, нито от себе си – осмислящ тази действителност. Полът е понятие, дискутирано от векове. Но до 1990 г. на никого не бе му идвало на ум, че полът може да бъде релативиран като му се откаже природна – биологична определеност. Джудит Батлър, войнствената феминистка, която започна по същество този дебат не отиде толкова далеч за да отрече биологичния статут на пола. Тя просто прогласи, че този биологичен статут е опасна илюзия на робството – например на мъжа над жената – от което може да се избяга чрез релативиране на сексуалната идентичност. Как? Чрез елегантната замяна на пола с рода – на *sex* с *gender*. Джендър-ът е това понятие, което насища пола с психологическо и социално съдържание, поставяйки го в сферата на свободния избор, в сферата на де-конструирания и ре-конструирания пол като идентичност.

Всъщност, социологията още от 50-те години (най-късно) познава понятието за *gender*, с което отразява социалните роли на сексуалността, на пола. Като мъж днес аз притежавам ролева идентичност, която е много по-различна от мъжа от преди 120 години, и още по-различна от мъжа от преди 1200 г. Жената днес е също много по-различна в социалните роли на своята реализация от предшественичките си в миналото – преди суфражетките, преди масовото излизане на пазара на труда, преди еманципацията и юридическото равноправие на двата пола. При третата вълна на радикалния феминизъм фокусът се премести от многообразие на сексуалните роли към многообразие на сексуалния статус. Хомосексуализмът няма много общо с това. Хомосексуалните хора – независимо дали обитават общества на толерантност или общества на репресия – запазват своя биологичен пол, но практикуват сексуалната си идентичност по различен начин. Транссексуалността е древен феномен, но количествено твърде ограничен – преди да се превърне във фокус на „сексуалното освобождение“ и на поредната „сексуална революция“, дирижирана от политическия радикализъм.

Днес многообразието на сексуалния избор и на сексуалните роли в различните „джендър идентичности“ се постулира ни повече, ни по-малко като феномен на „избора на пол“. Подмяната не е терминологична, а смислова, за да се наложи една нова и радикална идеологическа доктрина като единствено легитимна реалност. За тази цел простичкото определение за пол от миналото – биологична бинарност, проявена в разнообразни социални роли в процеса на общественото развитие – се натовазва с цялото възможно многообразие на проявленията на човешката сексуалност. С една единствена цел – за да се изведе принципа: Полът е това, което си приписвам като сексуална идентичност в този момент. (Защото в следващия момент мога да си припиша нещо съвършено различно.) Оттук – истеричният драматизъм на „отказаното“ от КС право на сексуална идентичност, което нашият домашен либерал нарича „пол“. Няма страшно, приятелю. Никой не те лишава от нищо. Бъди какъвто смяташ, че си – в правото си си да бъдеш! КС е казал само едно – има обективна биологична определеност на хората по отношение на половата им принадлежност. Това има своето значение, защото продължава да бъде един от определящите фактори на човешката общност. Не вярвате ли? Защо подкрепяте тогава Истанбулската конвенция? Тя се грижи за предотвратяването на насилието по отношение на ЖЕНИ. Сигурно има причини за това.